

VUUR

In de stilte van mijn kamer
maakt de dag zich van mij
los. Hier ben ik vrij

van alle blikken om mijn veel
te hete hoofd. Hier schep ik
kalm een nieuw verhaal.

Ik heb het vuur, ik heb papier,
ik heb een pen. Maar ik zoek nog
naar mijn woorden, want ik weet niet

wie ik ben.

Tor Vrijmoed.

1.

Het eerste wat ik zie als het vliegtuig vaste grond nadert, is een vuurtoren. Typisch. *Vuurtoren*: mijn bijnaam sinds een jaar of twee, omdat ik meer bloos dan me lief is. Gewoon voor de lol, vinden mijn vrienden, want Lukas noemen ze toch ook *de lange* en Malik *de macho*. Ik weet wel wat ik zou kiezen. In ieder geval vind ik het allesbehalve lollig dat mijn kop bij het minste geringste al het bloed uit mijn lijf naar zich toetrekt. Alsof ik gestraft moet worden omdat ik *niet* wil opvallen. Hoe meer ik denk aan mijn gloeiende wangen, hoe erger het wordt. Hoe erger het wordt, hoe meer ik eraan denk. Hier, in IJsland, hebben vuurtorens tenminste nut. Misschien moet ik dat maar als een goed voorteken beschouwen.

Het vliegtuig maakt een scherpe bocht en door het raampje zie ik een mossig grijsgroen landschap. Lavavelden. Ze hebben iets buitenaards. Alleen ben ik hier de alien. Een bange alien, die geen idee heeft hoe hij aan zijn exploratie moet beginnen. Dat ik alleen op een vliegtuig ben gestapt naar een land waar ik niemand ken, mag al een klein wonder heten. Maar ik moest wel. Dit is mijn vaderland.

Tot een paar maanden geleden wist ik niet eens dat ik een vader had. Natuurlijk had ik er als kind naar gevraagd. Ik wist dat er iemand moest zijn. Maar mama's antwoorden waren altijd vaag of ontwijkend, van *ik weet niet zeker wie je vader is* tot *ik wilde een alleenstaande moeder zijn*. En vooral: *we hebben het toch goed met z'n tweetjes?* Wat haar antwoord ook was, ik kreeg altijd het gevoel dat ze niet blij was met mijn vragen, terwijl ik niets liever wilde dan mama gelukkig maken. Dus stopte ik met mijn gevraag. Alleen als ik op vaderdag thuis kwam met een cadeautje voor háár, speelde het nog weleens op. Trouwens, mama had gelijk: we hadden het goed met z'n tweetjes. Mama deed alles voor mij. En ik voor haar. Zo belangrijk was die vader dan toch niet? En als hij dan wel echt bestond, moest hij mij maar komen zoeken.

Het vliegtuig dendert op de landingsbaan en taxiet even later naar de gate. Nog een paar minuten en ik moet noodgedwongen aan mijn avontuur beginnen. De steward bij de uitgang glimlacht en wenst me een fijn verblijf, maar ik voel een knoop in mijn maag. Ik loop met zware voeten door de vliegtuigslurf en volg de andere passagiers naar de bagageband. Ik heb zo'n hekel aan alles wat onbekend en onvoorspelbaar is, dat ik het liefst meteen rechtsomkeert zou maken. Maar mama zou het niet begrijpen als ik plots weer thuis zou staan. 'We hebben alles toch mooi uitgestippeld?' zou ze zeggen. 'En al dat geld!' Ik

zou haar niet eens ongelijk kunnen geven. Bovendien is mijn nieuwsgierigheid net iets groter dan mijn angst. Ik trek de kap van mijn hoodie over mijn hoofd, gesp mijn rugzak vast en loop in de richting van de Flybus die me naar Reykjavik moet brengen. Niet denken, gewoon gaan. Ik moet. Ik moet weten wie mijn vader is.

2.

Dat ik dus wel een vader had, kwam ik eind april te weten, op mijn achttiende verjaardag. Het was warm voor de tijd van het jaar en mama en ik vierden mijn verjaardag in de tuin. Gewoon met z'n tweetjes, want ik wilde geen feest. Dat vond mama maar raar.

'Ik weet dat je geen feestbeest bent, maar gewoon wat vrienden uitnodigen kan toch wel? Dat doe je andere jaren ook. En nu word je achttien, dat kun je toch niet zomaar aan je voorbij laten gaan?'

Mama vond het veel erger dan ik dat er geen feest zou zijn. Ze vond het altijd leuk als mijn vrienden op bezoek kwamen. Mama houdt van mensen om haar heen, hoe meer hoe liever. Maar ik had er simpelweg geen zin in. Lukas, Malik, Mats en Noah zijn al sinds het eerste middelbaar mijn vrienden, we vormen al zolang een groepje, maar soms vraag ik me af of ik me nog wel echt oké voel tussen hen. Fietsen met Lukas vind ik best tof, of ballen trappen op het plein met Malik, of bij Noah een film kijken in zijn *home cinema*. Maar als ze allemaal samen zijn en druk doen, voel ik me de vreemde eend

in de bijt. Als ze over de meisjes van de klas praten, vloeien hun woorden al net zo snel als het bier uit hun blikjes. Maar in mijn hoofd hapert het. Ik kauw te lang op mijn woorden en durf vaak amper te tonen wie ik ben. Voor zover ik zelf weet wie ik ben. Ik weet dat ik van taal hou, dat ik op mijn kamer uren kan sleutelen aan een gedicht, tot alle zinnen precies passen, en dat ik alleen op die momenten geen gloeiende hekel heb aan mezelf. Maar als ik dát zou vertellen, zou mijn nieuwe bijnaam ongetwijfeld *softie* worden. Ik weet niet waarom ik zo raar ben, waarom ik zo graag wegvlocht van luid gedoe en gesnoef. Misschien ben ik gewoon een softie.

'Je kunt ook een meisje vragen,' had mama wat later gezegd. 'Of een paar meisjes.'

Ik snoef. Ik denk dat de meeste meisjes uit mijn klas me nog wel oké vinden. Volgens mij vindt Yana me zelfs meer dan oké, en alleen al dat vermoeden zorgt ervoor dat ik knalrood word wanneer ik haar kruis in de gang op school, waardoor ze nu waarschijnlijk denkt dat ik ook op haar ben, terwijl dat helemaal niet zo is. Meisjes zijn verwarrend en ik heb meestal geen idee wat ik tegen hen moet zeggen. Dus ik wilde geen feestje.

Uiteindelijk werd mijn verjaardag best gezellig. Mama stak kaarsen aan in de tuin en maakte een cocktail op basis van een van haar bloesemsiropen. Ze ruilde haar keukenschort voor een saffraangele bloes en stak haar krullen met een haar-